

[FRASES]

“Carregar cada dia contra la mateixa persona a base de preteses grans exclusives que realment són ofertes de la secció de saldos dels supermercats Día acaba avorrint. Per això en Butano tenia molta cura de canviar cíclicament d'objectiu. Els senyors Brunete són dignes successors d'aquesta manera de perpretar el periodisme i la posen en pràctica amb una gran habilitat. Si vostè vol saber a qui o a què li caurà pròximament una pluja d'insults, mentides i desqualificacions, només ha de mirar-se la portada d'aquest simpàtic diari patrocinat pel saló de la piscina il·legal”.

Iu Forn. Periodista. Article al diari Avui.

“Desde décadas antes de que el catolicismo suprimiese su limbo, los medios de comunicación crearon uno en el que habita el noventa y nueve por ciento de las noticias, que la gente lee sin necesidad de creérselas o no, o creyendo al mismo tiempo informaciones contradictorias”.

Quim Monzó. Escriptor i periodista. Article al diari La Vanguardia.

“La noche del lunes va siendo cosa de mujeres, y no hablo de temática ni de audiencia. La mayoría de los programas está en manos femeninas, aunque caigo en la cuenta de que también las mananas de la semana las conducen ellas. La televisión generalista no se distingue por sus conquistas sociales o sus avances formales, pero, comparada con el periodismo escrito, ha roto (por arriba) la cuota”.

Vicente Molina Foix. Escriptor i periodista. Article al diari El País.

“Si surto elegit degà no hi haurà cap mena de discriminació entre les persones que surtin d'una llista i de l'altra. La professió ja viu moments prou complicats com per anar amb rucades”.

Entrevista de Tribuna Catalana a Sebastià Serrano, degà del Col·legi de Periodistes que va dimitir poc després d'arribar al càrrec per la impossibilitat de constituir una Junta de Govern per consens.

“¿Has vist el quadre de la Mona Lisa? A mi sempre em recorda a un periodista sentint un polític”.

Robert Orben, humorista i escriptor americà.

«He d'admetre que per a mi el periodisme és estimulants només a l'oposició...».

Malcolm Muggeridge, humorista i escriptor americà.

«Los periodistas ingleses saben bien la relación que existe entre los excesos del llamado periodismo amarillo y la legislación que afecta la prensa seria. Por un extraño misterio, cada vez que los políticos van a legislar contra el periodismo basura terminan aprobando mecanismos que obstaculizan el periodismo responsable».

Soledad Gallego Díaz. Article publicat a El País el 17 de setembre del 2004.

«Pero absorbemos esa porquería diariamente / diariamente / porque nos interesa / y porque nos fascina / Tiene que reconocer compañero / que esos papeluchos idiotas / con su estupidez francamente infernal...».

Thomas Bernhard, escriptor austríac, a la obra Heldenplatz.

[EDITORIAL]

TDT, UN CAMÍ TORTUÓS

El trànsit de la televisió analògica a la digital suposa una transformació profunda del mitjà que s'ha de completar amb molt poc temps. Multiplicació de l'oferta de canals, adaptació del parc d'aparells de les llars catalanes, transformació radical de les televisions locals, auge de la interactivitat a través del receptor... Els experts asseguren que, d'aquí a cinc anys, veure la televisió tindrà poc a veure amb aquest mateix fet tal i com s'entén ara.

Són prediccions agosarades que tal volta convindria de refredar. O, com a mínim, oposar-hi el fet que una majoria de la població seguirà fent un ús “tradicional” del mitjà: engegar-lo arrepapat al sofà, amb el quotidià anhel que estiguin fent quelcom interessant. Es parla d'una quarantena de canals en obert, comptant-hi televisions d'àmbit estatal, nacional i local. Però això no garanteix necessàriament una millor oferta, ja que les noves cadenes generalistes (com ja ha començat a demostrar Cuatro) aposten pel negoci de facturar televisions barates. D'acord que això no està renyit amb la qualitat, però sí que suposa una limitació seriosa de cara a emetre èxits d'audiència. Tampoc no s'hauria de menysprear l'efecte aglutinador de la televisió. El mitjà crea grups i part de l'èxit de propostes com Gran Hermano és el benefici de sentir-se pertanyent a una societat, que es referma l'endemà al lloc de feina, quan es comenta el programa per tots vist: un procés cultural de primer ordre, per tant. La TDT difícilment trencarà aquest esperit gregari de l'audiència i, com a molt, satisfarà de franc l'espectador especialitzat, que probablement ja comptava amb una oferta de cable o per satèl·lit.

A més, quan es consignen 40 canals, no s'hauria d'oblidar de quins s'està parlant. Molts d'ells no són sinó refregits de programacions anteriors; rescats del calaix dels mals endreços de moltes televisions. També hi ha canals temàtics: infantils, per als joves, musicals, femenins... Oferta que ja existia de pagament. Per tant, o bé la televisió de pagament encara la seva desaparició (difícil), o bé aquests canals especialitzats s'hauran de conformar amb productes de segona o ja espremutos fins a la sacietat a d'altres emissores.

Un altre caire: la TDT multiplicarà el nombre d'emissors, però el de productors no creixerà en la mateixa proporció. Per tant, les televisions potents tenen moltes possibilitats d'acaparar prou l'audiència amb els productes anomenats *premium* com perquè les restants tinguin un magre tros del pastís a repartir, sovint a base d'enèsimes posicions. I, per barat que hom plantegi un canal privat, si no li aporta un mínim rendiment comercial (fruit de l'audiència) haurà d'encarar la seva desaparició.

Cal consignar així mateix en el capítol de problemes de la TDT el fet d'haver d'adaptar el parc

d'aparells catalans per tal que puguin rebre-la de forma adequada. L'aposta del Govern de l'Estat en matèria de TDT durant l'etapa del PP va ser nefasta, i en queda el cadàver de Quiero per a la història. Es parteix de gairebé zero i es vol arribar, al conjunt de l'Estat al 100% el 2010. Catalunya, a més, ha de fer un sobre esforç i completar el seu trànsit al 2009, en un avançament que fa més perillós el camí però totalment necessari per donar

Per barat que hom plantegi un canal privat de Televisió Digital Terrestre, si no li aporta un mínim rendiment comercial (fruit de l'audiència) haurà d'encarar la seva desaparició.

uns mesos de marge a l'oferta en català, abans que no arribi l'allau estatal.

Per rebre la TDT cal tenir un televisor adaptat o bé comprar un decodificador. Aquesta segona opció és la que molts catalans hauran triat aquest Nadal i caldrà estar atent a la xifra de persones que s'hagin decidit a adquirir un dels decodificadors. Però no només a la xifra. Un dels aspectes estratègics de la TDT és la seva interactivitat, però per gaudir-ne no n'hi ha prou de comprar el decodificador més barat, sinó que cal saltar a un de gamma mitjana (o alta: dels que inclouen un disc dur per enregistrar programes i trencar el caràcter lineal de la televisió). Aquest gener, quan es facin els comptes, se sabrà si la interactivitat ha estat un ganxo prou atractiu com perquè un sector important de la població hagi fet l'esforç de no quedar-se amb el giny més barat.

I encara un perill més: mantenir els ulls oberts contra tot aquell qui aprofiti la conjuntura per fer el seu agost particular aprofitant la ignorància de la població sobre aquest tema. S'ha detectat que antenistes no homologats imposen preus abusius o bé suggereixen instal·lacions totalment innecessàries i excessives. Aquella imatge dels moralistes de la poma podrida al cistell fa al cas: si cundeixen els fraus o els abusos, la TDT pot patir un fort revés en forma de desprestigi, poc recomanable si es té en compte que encara avui bona part de la societat està encara a l'expectativa de determinar què és exactament la TDT.

CRISI AL COL·LEGI DE PERIODISTES

La campanya i els posteriors resultats a les eleccions del Col·legi de Periodistes han fet palesa la noció que és necessari un canvi en aquesta insti-

tució. El fet que Pilar Antillach –molt crítica amb la tasca realitzada pel Col·legi en els anys anteriors– hagi estat a punt d'alçar-se amb el deganat, és un símptoma inequívoc d'aquesta tesi. Però és que el propi candidat guanyador, Sebastià Serrano, va reconèixer la necessitat d'aplicar reformes tot i que partia amb l'etiqueta d'oficialista (no tant pel seu perfil com perquè alguns dels companys de viatge a la llista pertanyien a l'antiga Junta).

En tot cas, convé no obviar que el Col·legi disposa d'uns recursos econòmics molt limitats. Faria falta augmentar el nombre de col·legiats, però molts dels nous llicenciats no se senten atrets per l'ens i acaben ingressant-hi més pels beneficis de la mútua que no pas per la convicció de participar en els debats professionals.

Però que els pressupostos siguin modestos no vol dir que s'hagi de renunciar a marcar determinades pautes de manera ferma. La professió viu un moment convuls, en el qual una autoritat moral pot defensar el periodisme i els qui el practiquen davant dels abusos dels poders públics o de les pròpies empreses informatives. El Col·legi ha de recuperar el prestigi, i en això el degà hi jugarà un paper decisiu. Els seus pronunciaments han de ser diàfans, i inequívocament posicionats al costat dels professionals de la informació. Si no recupera autoritat moral, poc futur tindrà un Col·legi d'una professió per a la qual no és obligatori formar-ne part per poder exercir.

Tots els esdeveniments que han seguit a la dimissió de Serrano com a degà fan témer que la crispació s'ha instal·lat en el si de la Junta de Barcelona. A l'hora de tancar aquesta edició encara no hi havia degà designat, però tot indicava que la crisi es resoldria amb l'elecció d'un dels

Amb uns resultats tan ajustats al Col·legi de Periodistes, es presenta una legislatura complicada, en la qual el futur degà i el seu equip hauran de sentir previsiblement crítiques a la seva legitimitat si el procés no se salda amb un mínim consens.

membres de la llista pro-Serrano. Amb la baralla de joc esquinçada per la meitat, només hi ha lloc per a la lògica pura i simple de les majories. Però amb uns resultats tan ajustats, es presenta una legislatura complicada, en la qual el futur degà i el seu equip hauran de sentir previsiblement crítiques a la seva legitimitat si el procés no se salda amb un mínim consens.